

Lid worden van een jongerenkoor in oprichting en vijftig jaar later met datzelfde koor het jubileum vieren. Het klinkt als een onwaarschijnlijk scenario, maar voor de 67-jarige Elly van Leeuwen-Dam en 'haar' Odyssee is het de werkelijkheid. „En ik hoop het nog lang te blijven doen”, zegt de Hoofddorpse in de aanloop naar een jaar vol jubileumactiviteiten. „Als je ziet dat je mensen blij maakt, maakt het je zelf ook blij. Het geeft je energie.”

Odyssee van Elly duurt al vijftig bijzondere jaren

Paul van der Kooij
p.van.der.kooij@hollandmediacombinatie.nl

Hoofddorp * Het jaar waarin zangkoor Odyssee werd opgericht, 1968, was wereldwijd een bijzonder jaar. Praag had zijn lente waarin het communisme even leek te ontduiden, de VS werden opgeschrikt door de moorden op Robert Kennedy en Martin Luther King en katholiek Hoofddorp had zijn jonge, knappe kapelaan Blankendaal. Alsof het de gewoonte was van de wereld was, verzorgde hij seksuele voorlichting in zaaltje de Inktpot, waar nu dansschool Van Altena zit. Die avonden in januari trokken veel jeugdigen en als vanzelf ontstond er het initiatief voor een eigen koor. Een koor dat jongeren de kerk in zou lokken. Niet met suffe orgelbegeleiding, maar met gitaren, drums en ander moderns. Het sprak Elly, die vanaf haar twaalfde gitaarles had, direct aan. Zeker, ze ging al van jongs af aan naar de kerk. Maar dat was meer omdat dat zo hoorde, niet omdat ze er iets zocht. Omdat ze niet zo'n persoon is die op de voorgrond treedt, was haar plek wel wennen: met het combo zat ze naast het altaar en voor het koor. „Ik had het idee dat alle ogen op ons gericht waren. Het mooie was dat mensen direct enthousiast waren. Voor die tijd werd er nooit geklapt in de kerk. Maar als wij een gospel deden als Amen (A-heeh-heee-men!), klapt men wel. En dan kwam er een geweldige swing in de kerk. Ook ouderen gingen daar in mee, al merkte je wel dat ze een beetje moesten wennen.”

Jesus Christ Superstar

Ook de beatmissen waren iets nieuws. Niet alleen door de (beat) muziek, maar ook door de al even pakkende teksten die op die muziek waren geschreven en de thema's die centraal werden gesteld. Van de liefde tot Jesus Christ Superstar. En dan dat vele lange haar. Of die kleding. Elly kwam net zo makkelijk op in een pimpelpaarse mini-rok als in een maxivariant. Revolutie in de kerk? Zeker. Maar dan wel een warme, muzikale.

Al snel kreeg het koor 'volgers'; mensen die niet genoeg hadden aan één frisse mis in de zes weken, maar er ook bij waren in Lijnden, Nieuw-Vennep, Kudelstaart, Bovenkerk, Amstelveen, Aalsmeer of Bennebroek. Ook waren er optredens in de gevangenis in Haarlem ('heel indrukwekkend'), de schouwburg in Hoofddorp, verpleeg- en verzorgingshuizen. Plus elpees en cd's. Met een steeds breder repertoire en soms ook versterkt met een slagwerkgroep. Elly was op haar negende van Amsterdam naar Hoofddorp verhuisd. Bij Kalorama was pa een fabriekje begonnen. Eerst werden er alleen soepgroenten en boerenkool verpakt, later werden er ook chips en patat gebakken. Tot verdriet van het dorp. Gevulde uitspraak was niet voor niets: „Oh, Dam stinkt weer.” De opluchting was dan ook groot toen er langs de Rijnlanderweg bij De Hoek een nieuwe fabriek kwam.

In de oude fabriek hielp de jonge Elly af en toe bij de productie. Tot diep in de nacht onderschepte ze soms foute chips. En wat kon ze zo'n zak met de rode ruit gladjes vol chips laten lopen! In de nieuwe fabriek begon ze op de administratie, in het jaar dat ze ook haar Odyssee begon. In 1975 strandde dit tweede avontuur. De hoge aardappelprijs en de investeringen die nodig waren om aan de nieuwste milieueisen te voldoen, deden het bedrijf de das om, al zouden Van Dijk en McCain vanaf die plek nog wel een tijdje bakken. Bij het koor zou Elly menige rol vervullen. Voorzitter, secretaris en penningmeester was ze. Net zo makkelijk coördineerde ze de sjouwers. Terwijl het vierstemmige koor van tegenwoordig steeds vaker zonder drums en bas op pad gaat, waren er tijden waarin het drumstel een *must* was. Ook zat ze in veel commissies. Alleen voor de tekstcommissie, die onder meer over vertalingen ging, zou ze vriendelijk bedanken. Ze is meer van de muziek. Of, om preciezer te zijn, ze is van het samen muziek maken. Dat maakt haar blij, helemaal wanneer ze ziet dat het ook anderen blij maakt. Ze vindt het dan ook een beetje

jammer dat ze in de vernieuwde Joannes de Doperkerk nog maar moeilijk contact kan krijgen met het publiek. Tussen preekstoel en altaar door ziet ze slechts een handvol gezichten. Toch hoopt ze die te zien stralen tijdens de jubileumviering in maart. Zeker wanneer op verzoek van Elly enkele medleys uit de jaren '70 en '80 zullen klinken. Medleys met daarin nummers als The Rising Sun (God is onze vader), Geef mij nog vijf minuten heer, To my fathers house en Go down Moses.

Verbondenheid

Wat Elly zo mooi vindt, is dat haar koor niet alleen zingt over zaken als verbondenheid, maar die verbondenheid ook te voelen is. Op de repetitieavond - 'dat is echt mijn avond, al gaan we tegenwoordig wel op vakantie in de winter' - maar ook daar buiten. Lief en leed worden met grote vanzelfsprekendheid gedeeld. Er waren vele geboortes, in de loop der tijd werden dertien stellen gevormd en ook nazaten werden lid. Zo is de drummer een zoon van de dirigent. Er gingen ook leden dood.

Zo viel, eind 1999, lid van het eerste uur Piet van der Geest weg. De man die John Miles deed verbleken wanneer hij diens Music (was my first love) bracht. En met bloedende harten zongen de koorleden bij zijn afscheid op kerstochtend, terwijl diezelfde harten 's avonds open stonden voor Jezus' komst. Het koor, waar ook haar zussen en broer ooit op zaten, stond er eveneens bij de begrafenis van haar moeder. De beginletters van hun voornamen vormden trouwens 35 jaar lang de naam van de winkel in tiente meubelen die hun ouders achter hun huis op de hoek van de Hoofdvaart en J.C. Beetslaan begonnen. Temfay staat namelijk voor Tineke, Elly, Marion, Francis, Antonio en Yvonne. Met - op zaterdag - een meehelpende Elly.

Een koor dat de daad bij het woord voegt

Elly van Leeuwen begeleidt haar koor Odyssee al vijftig jaar met vaste hand. Foto linksboven is uit de beginjaren.

FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

Goed gevuld jubileumjaar

Hoofddorp * Een jubileumjaar lang viert koor Odyssee zijn 50-jarig bestaan. 18 maart is de aftrap: 's morgens is er een jubileumviering in de Joannes de Doperkerk aan de Kruisweg, 's middags een reünie voor leden en oud-leden in basisschool De Bosbouwers.

Een groot jubileumconcert, in het voorjaar van 2019, moet het feestjaar afsluiten. Tussendoor zijn er kleine concerten op locatie, waarbij wordt gedacht aan verzorgingshuizen. In het verleden werden daar regelmatig avondconcerten gegeven. Maar op zeker moment bleken de bewoners dat niet meer te trekken. Wel heeft een gelegenhedskoor, met Elly op gitaar, nog lang kerstliedjes ten gehore gebracht op de afdelingen van verpleeghuis Bornholm. In september is er een feestweek-einde en met kerst een groot kerstconcert.

Het koor telt zestig leden. Ook gezien de oefenplek, de zolder van het parochiehuus aan de Kruisweg, komt dat mooi uit. Van de brandweer mogen daar namelijk niet meer mensen tegelijk verblijven.

Hoe gehecht de leden ook zijn aan dit honk met zijn gezellige bar, ze kennen ook de schaduwkanten. Het tocht er al snel en in de winter kan het er koud zijn. Ook is de vloer erg slecht. Dus wordt er op de dinsdag wel eens filosofieerd over een nieuwe, beter bereikbare plek.

Toen Odyssee nog een jongerenkoor was, zag niemand op tegen het vele traplopen. Nu de gemiddelde leeftijd rond de vijftig ligt, wordt het ontbreken van een lift als een gemis ervaren. Aanmelden voor de reünie via www.koorodyssee.nl.

Hoofddorpse (67) was er van het begin af aan bij